

denne Indflydelse allerede var for stor, og at man skulde formindste den; vi have vel sagt os selv, at Flere maaskee kunde mene, at det var rettere at indskrænke sig til, at Regjeringen foreslog 3, blandt hvilke Menigheden da valgte den ene; men Forslagsstillerne have dog været enige om, at denne Indflydelse maatte ansees for at være for ringe, naar man overhovedet vilde erkjende Menighedernes Besøielse til at have nogen Indflydelse ved Besættelsen af Embederne. Paa denne Maade vilde der nemlig være herpvet Menigheden enhverformhelst Udfigt til at faae den Præst til Sognepræst, som den maaskee allerhelst vilde have, medens der dog er Udfigt til, at dette kan stee paa den af os foreslaaede Maade, idet man maa antage, at den Mand, som Menigheden er enig om hellere end nogen Anden at ville have til Præst, vil blive indstillet først, og man maa gaae ud fra, at Kongen i de allerfleste Tilfælde vil, naar ikke afgjørende Grunde tale derimod, bestikke den, som er først indstillet. Disse ere i Korthed de Grunde, der have bevæget os til at foreslaae, at Indflydelsen skulde være saaledes, som den her er fremfat i § 5. Forsaavidt der imidlertid skulde vise sig en stor Modstand mod at tage Sagen paa denne Maade, vil det jo fremdeles kunne blive Gjenstand for Overveielse, hvorvidt man kan enes om at tage Sagen paa en noget anden Maade. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Personer der skulde være valgberettigede ved Indstillingen af disse Tre, have Forslagsstillerne troet det rettest at overdrage Valgretten til „enhver myndig og uberygtet Mand, som er Medlem af Folketirken og bosiddende i Pastoratet“. Som bekjendt er der jo i Grundloven og Valgloven Indskrænkninger med Hensyn til Udøvelsen af politiske Rettigheder, men vi have troet, at Forskjellen mellem Udøvelsen af den politiske Valgret og den heromhandlede Valgret er af den Beskaffenhed, at det vel kunde forsvares her at medtage enhver myndig og uberygtet Mand. Vi have ogsaa overveiet med hverandre, hvorvidt det vilde være rigtigt at give Valgret til enhver saadan Mand, der var Medlem af Folketirken, naar han s. Ex. havde løst Sognebaand til en anden Præst. Ved første Oietkast

kunde det synes, som om det var det Rette at sige, at de, der boe i Pastoratet og ere Medlemmer af Folketirken, men som have løst Sognebaand til en anden udenfogns Præst, ikke skulde have Deel i Valgretten ved denne Veilighed; men Forslagsstillerne have dog foretrukket ogsaa at give disse Personer denne Indflydelse, thi det ligger jo nær at sige sig selv, at, naar de faae Indflydelse paa Valget af Præsten, kan Pastoratet maaskee faae en saadan Præst, at de paa Grund deraf ville føle sig opfordrede til at træde tilbage fra det Forhold, hvori de havde sat sig til en udenfogns Præst, og slutte sig til den, der bliver beskikket i Pastoratet. Da det nu er ønskeligt, at Opfordringen til at løse Sognebaandet ikke udstrækker sig videre end høist fornødent, saa have vi troet, at der her forelaa et Middel, hvorved maaskee Flere, der allerede havde løst Sognebaand til en udenfogns Præst, kunde føle sig tilfredsstillende, nemlig naar de ved deres Deelagtighed i Valget kunde faae en Præst, som de kunde være tilfredse med. Den selvsamme Betragtning gjør sig gjældende, forsaavidt man vilde tænke sig, at Loven om Valg- og Hjælpenighed bliver gennemført; thi ogsaa der kunde man tænke sig, at de, der havde dannet sig som Frimenighed indenfor Folketirken med en egen Præst, vilde ophøre at være Frimenighed, naar de fl. Valgret med Hensyn til Besættelsen af Sognepræsteembedet, og saaledes maaskee kunde bevirke, at der kom en Præst i Sognet, som de kunne slutte sig til. Det er jo i det Hele taget det Bedste, naar man kan stille Forholdet saaledes, at Folketirkens Medlemmer i størst muligt Antal og Omfang vilde slutte sig til de almindelige Bestemmelser for Folketirken, og dertil have vi troet at virke ved denne Bestemmelse. — I § 3 have vi indsat en Bestemmelse, som aabner Biskoppen og Provsten Veilighed til at ledsage de indkomne Ansøgninger om Embeder med deres Bemærkninger. Vi have anseet dette for ønskeligt, thi saadanne Bemærkninger af Biskoppen eller Provsten paa de enkelte Ansøgninger vilde kunne være gode Veiledninger for Vælgerne, baade med Hensyn til, hvem de kunne antage, at Kongen i sin Tid vil foretrække at besætte Embedet med, og ogsaa med